

ЕРИХ КЕСТНЕР

ЕДИН ЧОВЕШКИ ЖИВОТ

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 2016

chitanka.info

Докато имаше сили, трябваше да работи. Всяка сутрин... Улиците бяха още празни, уморени и недоспали. Стъпките му отекваха като керемиди по паважа. Зад сивите завеси на сънените прозорци звъняха будилници. (Сега хората ставаха. С примижали очи. И отсъстващи лица...) Дърветата в парковете зъзнаха. Една птица си рошеше перушината. Още не се осмеляваше да запее. А луната плуваше бледа по безкрайно тъжното небе... Един камион изтрополя в някаква дупка на моста. Като ковчег. А в каросерията му подскачаше малко куче. Джафкаше бясно. Впрочем само от страх...

Изведнъж се появи фабриката. Погълна го. Заедно с хиляди други.

Вечерта се затътри към къщи. С немощни колене. Тенекиената кана за кафе тежеше в дланта му. — Дърветата в парковете зъзнаха. В купчина пясък стърчеше счупена играчка. По пейките седяха бърбиви жени. Улиците потъваха в дълбоки сенки. По витрините смъкваша ролетките. Окъснели деца ги викаха да се прибират... В една гостилница дрънкаше латерна. Прислужница с бира в ръка прекосяваше улицата...

И така — всеки ден. Понякога валеше сняг. Понякога дърветата цъфтяха. Като букети полски цветя. Но винаги му пареха очите. И винаги бързо ги подминаваше. Без да се оглежда. Година след година. Само в неделя бе спокойно. Тогава сядаше на прозореца. И гледаше слънцето. А когато жена му го гълчеше, понеже скрибуцаше на старата си цигулка, дори можеше да се усмихне. Защото се чувстваше щастлив. Не свиреше никак добре. Ръцете му бяха сковани и тежки. Но за него звуците бяха вълшебни. Отново и отново свиреше няколкото мелодии, които бе научил като момче. Какво ли не му говореха те! Жена му не го слушаше. Защото наистина свиреше лошо. Но той само се усмихваше...

Десетилетията капеха като листата на дърветата. И винаги фабриката! И винаги само едничката неделя. Детето стигна до конфирмацията. Жената почина. Това не промени нищо... Косите му посивяха. Дъщерята се омъжи. И това не промени нищо. Той работеше. И даваше парите си. Както преди... В неделя свиреше на цигулката. А те го гълчаха. Както преди...

Но един ден го изхвърлиха от фабриката. „При най-добро желание“ не можели повече да го използват. Тогава за първи път седна

на пейка в парка. Сред жените. Слънцето грееше. Децата викаха и се смееха. Чувахе всичко като през плътни стени. После го перна един камък! Тръгна си. За вкъщи...

Дъщерята закрещя:

— Сега от какво ще живееш!

Зетят си подсвиркваше. И се изплю в кофата с въглища. Повикаха го:

— Ела! Все пак трябва нещо да хапнеш!

Но той остана да седи на прозореца. И гледаше към улицата. Спря очи в близката месарница...

Една сутрин пъкна цигулката под сакото си. Никой не трябваше да види. И да му се присмее... После се качи по някакви стълби. В един отдалечен квартал.

Облегна се на влажната стена. И засвири своите мелодии. „На младини“ бе любимата му песен. Нея бе научил най-напред. Преди шейсет години. Но все още му беше трудно. А ръцете му трепереха. Страхуваше се... Цигулката му звучеше остро и натрапчиво през мръсните коридори. Някой затръшна врата. Деца надничаха над стълбищните перила. С любопитство. А на него му трепереха ръцете.

Понякога му носеха чиния супа. Или къшей хляб. Увит в хартия от вестник. Или избутваха от вратата някое дете. То колебливо го приближаваше. И му подаваше малко пари. Понякога го ругаеха. Като у дома. Тогава тъжно пъкваше цигулката обратно под сакото си. Слизаше бавно по стълбите. Качваше се по други. Заставаше в други коридори. Стълбища. Коридори. До вечерта... Понякога сядаше в парка. И зъзнеше. Дори на слънце. Вкъщи му вземаха парите. За да може поне да си плати наема!

Не му се отразяваше добре всеки ден да свири детските си мелодии. Мислеше за майка си. Когато тя се връщаше вкъщи. От прането у непознати хора. Тя му бе подарила цигулката. Майка му...

Все по-често сядаше в парка. Струваше му се, че е малко момче... Не искаше да си тръгне. От сутрин до вечер седеше на пейката. Скоро всички го познаваха. После се прибираще у дома. Повече не го и питаха за пари. Не го и питаха дали е гладен.

Веднъж още по обяд стана от пейката. Отиде си вкъщи. Всички бяха на работа. Искаше да хапне нещо. Кухненският шкаф бе заключен. Тогава седна на прозореца. И заплака. Плачат не му

причиняваше болка... После преброи парите си. Знаеше точно, че има поне 500 марки. Банкноти от една, две, пет марки. Сред тях имаше и банкнота от сто марки. Спомни си: едно малко русо момиченце му я бе подало. Съвсем плахо. Сложи парите на масата. На празно късче от вестник написа: „За наема. Татко“. Слънцето играеше по завесите. А на прозорците от другата страна на улицата цъфтеше мушкато. — А после се обеси в спалнята. През дръжката на вратата...

Моята майка ми разказа за него. Стоял бе и на нашите стълби. И бе свирил на цигулка. „На младини!“... Всички го познаваха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.